

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **J. M.**, bytem, zast. JUDr. Evou Duškovou, advokátkou se sídlem Na Kapli 1622, Napajedla, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.02.2017, č.j. KUZL-12739/2017, sp.zn. KUSP-12739/2017/DOP/Od,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28.02.2017, č.j. KUZL-12739/2017, sp. zn. KUSP-12739/2017/DOP/Od, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.682,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice, odboru

dopravně-správního, oddělení evidence řidičů a dopravních přestupků (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 02.02.2017, č.j. DOP/5965/2017/PLA, sp. zn. DOP/2844/2016/PLA/DOPR1/11 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení

§ 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“). Přestupku se z nedbalosti dopustil porušením ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona tak, že dne 05.04.2016 okolo 14:25 hod v obci Otrokovice na ul. Objízdné, na parkovišti u supermarketu Lidl, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn.,, černé barvy, nerespektoval význam svislého dopravního značení č. B 32 (Jiný zákaz – Průjezd zakázán) a vjel do označeného úseku bez důvodu, zde na několik vteřin zastavil a dále pak pokračoval ve své jízdě, čímž objel dopravně složitou situaci, případně si zkrátil trasu. Tato skutečnost byla zjištěna pomocí městského kamerového dohlížečského systému, stálou službou Městské policie Otrokovice (dále jen „MP“).

Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1,

§ 13 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a v souladu s ustanovením § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1.500,- Kč a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

Napadeným rozhodnutím poté žalovaný prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Žalobce rovněž součástí podané žaloby učinil návrh, aby krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek. O tomto návrhu rozhodl zdejší soud usnesením ze dne 30.05.2017, č.j. 32 A 20/2017-21, tak, že žalobě odkladný účinek nepřiznal.

II. Obsah žaloby

Žalobce předně označil napadené rozhodnutí za nesprávné a nezákonné, neboť v řízení nebylo dostatečně přihlédnuto k podanému vysvětlení a jím uváděným skutečnostem. Správní orgán, stejně jako policejní orgán na místě samém, se choval naprosto zaujatě, neměl zájem o jakékoliv podání bližšího vysvětlení a jím tvrzené skutečnosti nijak neověřoval a dále nezjišťoval. Od počátku označily správní orgány vjezd a řádné zaparkování žalobce v blízkosti vchodu do prodejny Lidl za „účelové zastavení“ a tento uvedený pojem byl na základě jejich rozhodnutí jediným důkazem, který jej měl usvědčit ze spáchání předmětného přestupku.

Dle žalobce je tedy napadené rozhodnutí nezákonné, neboť žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav, nepřihlédl ke všem okolnostem případu, hodnocení důkazů v podstatě převzal od policejního orgánu, načež vycházel z domněnek a nikoliv skutkového stavu a přejal závěry správního orgánu I. stupně. Žalovaný postupoval v rozporu s pravidly pro hodnocení důkazů, neboť je nehodnotil v jejich vzájemné souvislosti, a zejména nepřihlédl k tomu, co v řízení bylo shromážděno. Zcela se opomenul vypořádat s tvrzením žalobce, nebyl ochoten přijmout žádné důkazy k vyvrácení domněnky policejního orgánu i správního orgánu o účelovém zastavení. Důkazy žalovaný vyhodnotil v neprospěch žalobce i přesto, že je ze záznamu z kamerového systému patrné, že křižovatka byla ze směru Continental Barum na Napajedla takřka prázdná, a tudíž nebyl důvod k objíždění dopravně složité situace. Záznam kamery MP by měl zachycovat dopravně složitou situaci, kdy směrem ke křižovatce stává kolona aut. V daném okamžiku je však patrné, že pokud by žalobce odbočoval ve směru jízdy na Napajedla, tak by před ním byla pouze tři vozidla. Nebylo proto zřejmé, z čeho správní orgány vyvodily, že se chtěl vyhnout dopravně složité situaci na křižovatce. Z dalšího kamerového záznamu je patrná jízda žalobce, kdy vjel do prostoru parkoviště u Lidlu, vyhledal místo v blízkosti vchodu, zaparkoval na vymezeném parkovacím stání a zastavil. V tomto okamžiku sáhnutím do kapsy zjistil, že nemá peněženku, nastartoval a odjížděl ven z parkoviště, směrem na Napajedla. Byl okamžitě zastaven a na dotaz, zda ví, jakého porušení se dopustil, sdělil, že si není ničeho vědom a vysvětlil, proč do Lidlu nešel nakupovat. Na místě nebyl ochoten ani schopen pokutu uhradit, neboť se necítil vinen a ani u sebe neměl peníze. Policista tuto skutečnost ani neprověřoval. Od počátku policista mluvil o účelovém zastavení a tímto termínem se pak zabývalo celé správní řízení. Dosud nemohl předložit důkazy o úmyslu jet nakupovat, a ani nikdo po něm žádné důkazy nepožadoval. Naopak jeho tvrzení a zcela laické a spontánní vysvětlení bylo od počátku považováno za účelové. Na místě nemohl uvěřit tomu, že ho taková banalita a nedopatření dostanou do takových potíží. Jediným svědkem, který zjistil, že nepřivezl přímo z práce nákup, je jeho manželka.

Žalobce zdůraznil, že byl a dosud je bezúhonným občanem, a zejména jako řidič a účastník silničního provozu nemá žádný záznam v kartě řidiče. Není v jeho zvyklostech porušovat předpisy či dopravní značení nějakým účelovým jednáním. Jistě by se takové „pokusy“ musely odrazit na jeho dosavadním způsobu života.

Žalobce taktéž namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť již v odvolání namítal vady a nedostatky řízení před správním orgánem I. stupně. Opakovaně přitom poukazoval na neexistenci pojmu „účelové zastavení“ v zákoně i pravidlech silničního provozu. Žalovaný se však s jeho námitkami nevypořádal a jen odkázal na závěry správního orgánu I. stupně.

S ohledem na vše výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření především uvedl, že se při posuzování odvolání žalobce opíral o správní spis, který obsahuje všechny dokumenty. Vzal v potaz veškerá tvrzení

žalobce, která v průběhu řízení správnímu orgánu předkládal, jakož i to, co ve svém odvolání uvedl.

Dále uvedl, že skutkový děj není mezi žalobcem a žalovaným sporný. Žalobce a žalovaný se pouze neshodují ve výkladu dopravní značky č. B 32 „Jiný zákaz“ s nápisem „Průjezd zakázán“, tj. v tom, zda jednání žalobce bylo přestupkem či nikoliv. K tomu žalovaný uvedl, že v období od 01.01.1976 do 01.01.1990 existovala vyhláška č. 100/1975 Sb., kde byla tato problematika řešena tak, že řidič nesmí projet takto označeným úsekem v plynulé jízdě, může tam vjet, pokud jízdu přeruší (za účelem naložení nebo složení nákladu apod.). V období od 01.01.1990 do 31.01.2001 existovala vyhláška č. 99/1989 Sb., kde bylo k tomuto uvedeno, že řidič nesmí projet takto označeným úsekem, aniž by jízdu přerušil (za účelem naložení nebo složení nákladu apod.). V období od 31.01.2001 do 01.01.2016 pak existovala vyhláška č. 30/2001 Sb., která stanovovala, že řidič nesmí projet takto označeným úsekem, aniž by jízdu přerušil, například za účelem naložení nebo složení nákladu. Aby se řidič v období od 01.01.2016 choval v souladu s pravidly silničního provozu, stačilo v prostoru za předmětnou značkou svoji jízdu krátkodobě přerušit, byť jen na několik málo vteřin, tj. daný úsek neprojet plynulou jízdou, přičemž se zpravidla nevyžadovalo, aby po dobu přerušení jízdy prováděl nakládání nebo skládání nákladu, jelikož tato podmínka byla uvozena slovem „například“. Ode dne 01.01.2016 je však účinná vyhláška č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích (dále jen „Vyhláška“). Podle přílohy č. 3 k této Vyhlášce je-li na předmětné značce uveden nápis „Průjezd zakázán“, nesmí řidič bez důvodu vjet do takto označeného úseku, přičemž za takový důvod se nepovažuje objíždění dopravně složité situace nebo zkracování trasy. Vyhláška pro „beztrestnost“ řidiče tedy nevyžaduje, aby v daném úseku jízdu přerušil, nýbrž mu přímo zapovídá do daného úseku bezdůvodně vjet, kdy tímto důvodem není objíždění dopravně složité situace nebo zkracování trasy.

Přesně takového jednání se předtím žalobce dopustil, neboť na parkoviště u supermarketu Lidl vjel, a nezastavil zde z relevantního důvodu (např. nákupu), anebo z nějakého jiného, pro vnějšího pozorovatele viditelného, zjistitelného či uchopitelného, důvodu. Zastavil toliko formálně na cca 8 vteřin, a to zřejmě proto, že věděl, že prostor je monitorován kamerami. Po celou tuto dobu do vozidla nikdo nenastoupil a nikdo z něj ani nevystoupil, neproběhlo ani žádné naložení nebo složení nákladu. Po uplynutí tohoto okamžiku se s vozidlem zase rozjel a parkoviště na jeho výjezdu opustil. Žalobce tedy do daného úseku vjel, tímto i projel, aniž by byl z jeho počínání zřejmý důvod, kvůli kterému tak učinil. Navenek se choval tak, jak by to pro „beztrestnost“ řidiče vyžadovala dřívější právní úprava. Svým jednáním se vyhnul časově náročnému a zdlouhavému průjezdu světelnými signály řízenou kvítkovickou křižovatkou, což je všem účastníkům silničního provozu, kteří jsou nuceni touto křižovatkou alespoň občas projet, velmi dobře známo. Význam předmětné značky tedy nerespektoval, bezdůvodně vjel do jí označeného úseku a tímto projel, ačkoliv takové konání předmětná dopravní značka zakazuje. Důvody, pro které řidiče do úseku platnosti dopravní značky č. B 32 „Jiný zákaz“ s nápisem „Průjezd zakázán“ vjede, pak nemohou být jen v rovině teoretické, resp. v rovině úmyslu nebo plánu (řidič měl v úmyslu zde nakupovat apod.). V průběhu jízdy tímto úsekem nelze z tohoto úmyslu z jakéhokoliv důvodu upustit, a proto pokračovat v jízdě. Tyto důvody musí být navenek zjistitelné, patrné a viditelné, neboť jinak by nebyly kontrolovatelné. Pokud by tomu tak nemělo být a k legálnímu průjezdu nějakým místem by stačil pouze

tvrzený úmysl zde realizovat nějaký důvod vjezdu, pak by existence předmětné dopravní značky ztratila jakýkoliv smysl, stala se tak zbytečnou a jí stanovený zákaz nevymahatelný.

Žalobní námitky žalovaný vyhodnotil jako vesměs stejné jako námitky uplatněné v průběhu správního řízení. Žalovaný proto odkázal na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Ve správním spise se nachází mj. Úřední záznam o podezření z přestupku ze dne 07.04.2016, č.j. 2470/2016, vypracovaný MP. Z něj plyne, že dne 05.04.2016 v 14:25 hod stálá služba MP pomocí městského kamerového dohlížecího systému zjistila u supermarketu Lidl na ulici Napajedelská v Otrokovicích porušení povinnosti vyplývající z významu svislého dopravního značení „Jiný zákaz“ (B 32). K porušení povinnosti došlo tím, že žalobce souvislou jízdou projel celý úsek uvedeného dopravního značení, což je zakázáno. V úseku dopravního značení žalobce s vozidlem asi na 8 vteřin zastavil, poté pokračoval v jízdě. Kamerovým systémem nebylo zjištěno žádné nastupování či vystupování osob z vozidla nebo manipulace s nákladem. Vozidlo bylo strážníkem zastaveno na ulici Napajedelská. Žalobce uvedl, že se přestupku nedopustil, neboť měl v úmyslu jít nakupovat do supermarketu. K úřednímu záznamu bylo připojeno CD, jehož obsahem jsou celkem 3 videozáznamy. Na prvním z nich je zachycena situace při zastavení vozidla žalobce MP na ulici Napajedelská, kdy se policista po předložení dokladů žalobcem táže žalobce, zda ví, čeho se dopustil. Žalobce na nahrávce zřetelně kroutí hlavou. Následně mu policista sdělil, že projel kolem Lidlu a porušil dopravní značení „Průjezd zakázán“. K tomu žalobce na místě uvedl, že dopravní značení nemohl porušit, neboť u supermarketu zastavil, ale nenašel peníze. Nesouhlasil s tím, že by na místě zastavil účelově. Druhá z videonahrávek zachycuje vrácení dokladů policistou žalobci. Třetí z videozáznamů na přiloženém CD obsahuje záznam z městského kamerového systému u supermarketu Lidl. Na počátku tohoto záznamu je zachycena blíže neurčená kolona stojících aut a vlevo od ní poté parkoviště u supermarketu Lidl. V záznamu se posléze objevuje černé vozidlo žalobce, které projíždí po parkovišti u supermarketu, mine hlavní vchod do supermarketu a v jeho blízkosti zaparkuje na parkovací stání za v řadě stojící vozidla. Vozidlo žalobce je na záznamu v tomto okamžiku prakticky zastíněno před ním stojícím vozidlem stříbrné barvy. Po zastavení vozidla je však zřejmé, že u vozidla byla vypnuta světla (14:26:29 hod). Přes stojící vozidlo stříbrné barvy a boční okno řidiče u vozidla žalobce lze dále spatřit jeho pohyb. Po cca 8 vteřinách vozidlo žalobce opětovně rozsvítí světla (14:26:37 hod) a po cca 11 vteřinách od zastavení se vozidlo rozjíždí k výjezdu z parkoviště u supermarketu (14:26:40 hod) a v čase 14:27 hod je zastaveno hlídkou MP.

Ve správním spise je dále založen výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) ze dne 27.12.2016, dle kterého neměl záznam v přestupcích a jeho aktuální stav bodového hodnocení osoby byl 0 bodů.

Dne 27.12.2016 byl správním orgánem I. stupně vydán příkaz č.j. DOP/56480/2016/PLA, sp.zn. DOP/2844/2016/PLA/DOPR1/5, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Žalobce proti příkazu podal odpor. V něm uvedl, že jel dne 05.04.2016 nakupovat do Lidlu. Po zaparkování zjistil, že u sebe nemá peněženku, proto nemělo smysl jít nakupovat a odjel pryč. Strážníkovi to následně vysvětlil, ten však na to nebral ohled a opakovaně tvrdil, že účelově zastavil. Ve vyhlášce u výkladu značky „Průjezd zakázán“ pak není popsán časový termín, který by určil dobu na zjištění nepřítomnosti peněženky a povinnost vystoupit z auta. Dle žalobce se nejednalo o účelové zastavení.

Dle Protokolu o ústním projednávání přestupku ze dne 01.02.2017, č.j. DOP/5838/2017/PLA, se žalobce ke sdělenému obvinění vyjádřil tak, že nesouhlasil s obviněním, jelikož nebyl brán zřetel na jeho vysvětlení, že chtěl jít do obchodu. Opětovně uvedl, že ve vyhlášce není o účelovém zastavení zmínka, není tam ani udán časový interval, za jak dlouho má zjistit absenci peněženky, přičemž není povinen v daném úseku nabírat jakékoliv pasažéry. Dále sdělil, že je obeznámen s dopravní situací na křižovatce, ale dle záznamu nebyla situace tak složitá, jak bývá obvyklé. K dotazu správního orgánu I. stupně uvedl, že povinnost vrátit se zpět místem, kterým do úseku předmětné dopravní značky vjel, ve vyhlášce není. Žalobce měl důvod vjet na parkoviště za účelem nákupu. Naopak vracením přes celé parkoviště by komplikoval dopravní situaci na parkovišti.

Správní orgán I. stupně vydal dne 02.02.2017 prvostupňové rozhodnutí. V něm mj. uvedl, že vjetí s vozidlem na místo, které je označeno uvedenou dopravní značkou, a zastavit jen na několik vteřin, aniž by řidič vozidla či jiná osoba vystoupila z vozidla nebo nastoupila, nesplňuje podmínku zastavení vozidla, neboť by značka nesplňovala svůj význam. Takové konání lze považovat za objížďení dopravně složité situace nebo zkracování trasy. Žalobce sice zastavil, ale jednalo se o účelové zastavení. Účelem značky v daném místě je, že umožňuje vjezd těm, kteří mají v úmyslu zaparkovat svá vozidla na parkovišti a jít nakupovat. Od řidičů, kteří za tímto účelem na parkoviště nevjedou, se jedná jen o další způsob, jak obejít zákon. Řidiči si průjezdem přes parkoviště u supermarketu Lidl zkracují cestu či krátí čas, který by vynaložili čekáním v koloně vozidlem na světelné křižovatce v Kvítkovicích. Z videozáznamu kamerového systému je zřejmé, že žalobce projel prostorem parkoviště, na několik vteřin v průběhu jízdy zastavil a pak zcela plynule dále pokračoval v jízdě směrem na Napajedla, aniž by do vozidla někdo nastoupil či vystoupil či došlo k manipulaci s nákladem. Nová Vyhláška však pro beztrestnost řidiče nevyžaduje, aby v daném úseku jízdu přerušil, ale přímo zapovídá do daného úseku bezdůvodně jet. Důvodem vjezdu rozhodně není objížďení dopravně složité situace nebo zkracování trasy. A přesně toto žalobce činil, neboť na parkovišti nezastavil z nějakého důvodu, nýbrž pouze formálně. Věděl totiž, že je prostor parkoviště monitorován kamerami MP. Tímto se vyhnul časově náročnému a zdlouhavému průjezdu světelnými signály řízenou kvítkovickou křižovatkou. Pouhý úmysl žalobce nakupovat nepostačuje. Je nezbytné tento úmysl také realizovat a po vjetí na parkoviště vystoupit z vozidla, uchopit nákupní vozík a vejít do prodejny. Každý řidič by si měl před vjetím na parkoviště rozmyslet a ujasnit, zda v obchodě chce nakupovat, zda má u sebe dost peněz, zda má dostatek času aj., a teprve poté na parkoviště vjet. Jednání řidiče lze posuzovat toliko podle činů a ne podle jeho úmyslů. K době spáchání přestupku bylo konstatováno,

že se tvořily kolony ve směru od ul. Objízdne ke kvítkovické křižovatce. Na složitost dopravní situace pak může mít každý z řidičů jiný názor.

V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce zopakoval svou skutkovou verzi děje vyvracející závěry správního orgánu I. stupně o účelovém zastavení jeho vozidla. Z kamerového záznamu je patrné, že neodbočil-li by k obchodu, ale pokračoval v jízdě na křižovatku a zařadil se do odbočovacího pruhu na Napajedla, stála by před ním 3 vozidla, což není složitá situace.

Žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Dle něj správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, k čemuž si opatřil potřebné podklady, a rovněž se vypořádal se všemi tvrzeními žalobce. Účelem předmětné dopravní značky u supermarketu Lidl bylo vyloučit veškerý zbytečný provoz vozidel v jím vyznačeném úseku, s čímž se neslučuje jakýkoli průjezd tímto úsekem spojený s minimálním a dostatečně neodůvodněným přerušením jízdy. Z jednání žalobce je jasné, že tímto úsekem projel bez relevantního důvodu a toliko, aby se vyhnul dopravně složité situaci. Pouhý úmysl nakupovat nepostačuje a je nezbytné tento úmysl i realizovat. Slovním spojením „účelové zastavení“ je myšleno, že zastavení žalobce na daném místě a za daných okolností nebylo v souladu se zákonem, přičemž tak učinil ze spekulativních důvodů. K hustotě dopravní situace žalovaný z místní i osobní znalosti místa uvedl, že zabírané místo je od kvítkovické křižovatky vzdáleno cca 50 metrů. Jsou-li na záznamu v odbočovacím pruhu vidět pouhá 3 vozidla, pak se musí se před nimi nacházet minimálně dalších 5 až 6 vozidel, které tato kamera nezabírá. Kvítkovická křižovatka je jedna z nejvytíženějších křižovatek široko daleko, což činí průjezd touto křižovatkou časově náročným. Není předmětem řízení zkoumat, jaká byla v čase spáchání přestupku na daném místě konkrétní hustota provozu, i když v tuto dobu musela být enormní. Žalobce si měl veškeré myšlenkové pochody na téma, zda jít či nejít na nákup do supermarketu Lidl, nechat projít hlavou před vjetím na jeho parkoviště, a ne až když byl uprostřed něj. Důvod vjetí do úseku označeného předmětnou dopravní značkou musí být navenek patrný. Vjede-li někdo na parkoviště s pouhým úmyslem v supermarketu nakoupit, ale v průběhu svého projíždění parkovištěm od tohoto úmyslu z jakéhokoliv důvodu upustí a parkovištěm toliko projede, pak si počíná nedovoleně.

V.

Průběh ústního jednání

Žalobce při jednání především uvedl, že na uvedeném místě pouze nezastavil, nýbrž skutečně zaparkoval. Až poté, kdy zjistil, že u sebe nemá peněženku, tak z parkovacího místa vyjel a pokračoval dále. Z kamerového záznamu je pak zřejmé, že pro něj bylo mnohem snazší, kdyby projel daný úsek skrze křižovatku, a nikoliv přes parkoviště. Účelem jeho vjezdu do prostoru vyznačeného dopravní značkou bylo skutečně učinění nákupu. Zdůraznil, že jako profesionální řidič nikdy nepřišel ani o jeden bod. Ve výroku napadeného rozhodnutí pak není dostatečně jasné vymezeno, kde a jakým způsobem se měl vytýkaný skutek stát. V daném místě se jedná o pozemek, který je v soukromém vlastnictví, a rovněž dopravní značení je umístěno na soukromém pozemku, nejedná se o veřejné prostranství. Je tedy otázkou, zda se vůbec jedná o účelovou komunikaci.

Žalovaný při jednání především uvedl, že dle záznamu z kamerového systému je zcela patrné, že žalobce vjel do prostoru označeného předmětnou dopravní značkou bez prokazatelného účelu. Na svém vozidle ani nezhasnul přední světla a je tak zřejmé, že ani nechtěl vystoupit. Jde tedy o případ, kdy řidič vysloveně poruší dopravní značení. K námitce žalobce, že výrok napadeného rozhodnutí není určitý, by se dle žalovaného z důvodu opožděnosti nemělo přihlížet. Prostor, který byl vyznačen dopravní značkou, je účelovou komunikací ve smyslu silničního zákona. Žalovaný poté odkázal na rozsudek krajského soudu v Brně, č.j. 41 A 14/2017-22, kdy soud žalobu týkající se spáchání přestupku na tomtéž místě za uplatnění shodných námitek jako nedůvodnou zamítl. Žalobce dle svého vlastního vyjádření věděl, jak je prostor u supermarketu dopravně upraven, proto se měl před samotným vjezdem do daného prostoru přesvědčit o tom, zda má peněženku potřebnou k uskutečnění nákupu u sebe.

Soud k důkazu provedl videozáznamu městského kamerového systému ze správního spisu a čestné prohlášení paní L. M. ze dne 06.09.2018. Z čestného prohlášení plyne, že žalobce přijel z práce bez nákupu a rozrušen, protože mimo to, že zapomněl doma peněženku, se jej snažil neoprávněně pokutovat strážník v Otrokovicích. K důkazu byl provedení výpis z katastru nemovitostí k pozemku parc. č. 3222/1, podle kterého je pozemek veden jako ostatní plocha a vlastníkem uvedeného pozemku je Lidl Česká republika, v.o.s. Soud rovněž provedl dokazování návrhem pojistné smlouvy pro pojištění vozidel. Z něj plyne, že počet škod žalobce za uplynulé tři roky byl ve výši 0,- Kč. Soud provedl dokazování i fotodokumentací místa spáchání přestupku.

VI.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí

nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26.02.1993, sp.zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 85/2011-170 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: *„K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11.04.2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17.12.2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20.06.1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26.06.1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve*

správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2005, č.j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29.07.2004, č.j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, č.j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008,

č.j. 5 As 29/2007-64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je tak třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokiem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na správních orgánech, aby své závěry logicky odůvodnily a argumentovaly s uvedením skutkových a právních důvodů. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci

ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se vyjádřil ke všem rozhodným otázkám, které rovněž zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.

Žalobci nelze přisvědčit v jeho přesvědčení, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou týkající se neexistence pojmu „účelové zastavení“ v zákoně a pravidlech silničního provozu, jakož i týkající se vad a nedostatků řízení před správním orgánem I. stupně. Otázce neexistence pojmu „účelové zastavení“ se žalovaný zabýval ve druhém odstavci na straně 7 napadeného rozhodnutí. Totéž lze rovněž uvést o vypořádání námitky odkazující na nedostatky řízení před správním orgánem I. stupně, které se žalovaný věnoval v druhém odstavci na straně 6 a 8, jakož i v posledním odstavci na straně 5 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci bez důvodných pochybností a ke svým závěrům si opatřil potřebné podklady. Tímto dal žalovaný nepochybně na srozuměnou, že v postupu správního orgánu I. stupně neshledal žádné vady, které by měly za následek nutnost zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Soud proto uzavřel, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Není pravdou, že by žalovaný nedostal požadavku vyplývající z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřijatelnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

Soud neměl pochybnosti, že místo spáchání přestupku bylo veřejně přístupnou účelovou komunikací. Pro posouzení není rozhodující, že pozemek je ve vlastnictví společnosti Lidl Česká republika, v.o.s, jak namítal žalobce. Zásadní je charakter komunikace. Stejně tak neshledal takové nedostatky, které by způsobovaly neurčitost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a tudíž i nezákonnost rozhodnutí.

Soud se následně zabýval námitkou týkající se prokázání skutkového stavu, ze kterého vycházely správní orgány, a hodnocení důkazů. Mezi účastníky není sporu o tom, že 05.04.2016 okolo 14:25 hod řídil žalobce v obci Otrokovice, na ulici Objízdna na parkovišti u supermarketu Lidl, vozidlo tov. zn. Rover, r.z. x. Sporným je však zjištění, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, když do úseku označeného svislým dopravním značením č. B 32 (Jiný zákaz – Průjezd zakázán), tj. na parkoviště u supermarketu Lidl, vjel, na několik vteřin zastavil na jednom z parkovacích stání a následně z parkoviště jiným výjezdem odjel.

Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

Dle ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona je při účasti na provozu na pozemních komunikacích *každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*

Dle přílohy 3 Vyhlášky, označené jako „Zákazové značky“, je k dopravní značce č. B 32, vyobrazené jako klasická zákazová značka s textem „Průjezd zakázán“, uvedeno, že *je-li na značce uveden nápis „PRŮJEZD ZAKÁZÁN“, nesmí řidič bez důvodu vjet do takto označeného úseku. Za takový důvod se nepovažuje objíždění dopravně složité situace nebo zkracování trasy.*

Z obsahu správního spisu je patrné, že žalobce již v průběhu správního řízení (jakož i při zastavení jeho vozidla příslušníky MP) setrvale tvrdil, že se vytykaného přestupkového jednání nedopustil. Stran přestupku spočívajícího v nerespektování svislé dopravní značky č. B 32 a bezdůvodného vjetí do takto označeného úseku konstantně uváděl, že jel v daný den do supermarketu Lidl na nákup, avšak až na parkovišti zjistil, že u sebe nemá peníze (resp. peněženku), proto znovu nastartoval auto a pokračoval v jízdě domů. Naopak podle závěrů správních orgánů, jež mají být podpořeny záznamem z městského kamerového systému, je z jednání žalobce zcela zřejmé, že daným úsekem projel bez jakéhokoliv relevantního důvodu, aby se tímto pouze vyhnul dopravně složité situaci na kvítkovické křižovatce či si zkrátil cestu. Dle jejich názoru pouhý úmysl žalobce nakupovat není dostačující, neboť musí být podpořen i faktickými činy. Těžiště problémů se tak nachází v rovině hodnocení důkazů, přičemž na jedné straně stojí výklad záznamu z městského kamerového systému provedený správními orgány, na straně druhé tvrzení žalobce uplatňované již od počátku správního řízení.

Krajský soud k tomuto obecně uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Z toho vyplývá, že pouze v případě, bylo-li prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, může správní orgán uložit za jeho spáchání sankci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.05.2006, č.j. 2 As 46/2005-55). V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, je pravděpodobná, nebo dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového stavu. Není-li mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl spáchán přestupek (zásada *in dubio pro reo*). Jak již zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.01.2009, č.j. 1 As 96/2008-115: „(...) V přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní.“ Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011–68, bod 18).

Také Ústavní soud v nálezu ze dne 16.06.2011 sp.zn. I. ÚS 864/11, uvedl, že „(...) *Princip presumpce neviny vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno; existují-li jakékoliv rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného, resp. obžalovaného, ale naopak je nutno je vyložit v jeho prospěch. Z principu presumpce neviny plyne pravidlo in dubio pro reo, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného [viz náleze sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004 (N 26/32 SbNU 239)]. Jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok [viz náleze sp. zn. IV. ÚS 36/98 ze dne 13. 5. 1998 (N 54/11 SbNU 43)]. Jinak řečeno, trestní řízení vyžaduje v tomto ohledu ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, alespoň na úrovni obecného pravidla "prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost" (viz náleze sp. zn. IV. ÚS 260/05). Podle názoru Ústavního soudu musí obecný soud dodržet vysoký standard i pokud jde o hodnocení vypovídací schopnosti a hodnověrnosti důkazu samotného. Jde-li o hodnocení důkazů, procesní předpisy sice ponechávají volnost soudci obecného soudu, avšak nemůže jít o úvahu absolutní, nevázanou na zkušenosti prověřenou pravděpodobnost určitých skutečností. Důkaz musí být odrazem skutečných událostí a situací, což má garantovat, aby byl jednotlivce uznán vinným na podkladě objektivních a skutečnosti odpovídajících zjištění, protože pouze ona jsou způsobilá ospravedlnit krajní opatření spočívající zbavení jednotlivce jeho osobní svobody. Právě z tohoto důvodu Ústavní soud zformuloval určité principy vážící se k provádění a hodnocení důkazů, např. princip opomenutého důkazu, princip možnosti verifikace důkazů směřujících proti obžalovanému či zásadu zákazu deformace důkazů, v němž jde o zákaz vyvozování z důkazu takových skutkových zjištění, která při racionálním zhodnocení nevyplývají z provedeného důkazu, a lze dodat, že nejsou podporována ani obecnou zkušeností [náleze sp. zn. II. ÚS 1975/08 ze dne 12. 1. 2009 (N 7/52 SbNU 73)].“ K procesnímu postupu zjišťování skutkového stavu a hodnocení důkazů jsou i v přestupkovém řízení použitelná příslušná ustanovení správního řádu.*

Dle ustanovení § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. V přestupkovém řízení je tedy správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy. Podle zásady materiální pravdy správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán pak hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (viz ustanovení § 3, § 50 a § 52 správního řádu).*

V průběhu správního řízení byly nastíněny minimálně dvě vzájemně se vylučující verze skutkového děje (tj. verze uplatňovaná žalobcem a verze předestřená správním orgánům ze strany MP), přičemž bylo na správních orgánech, aby vyhodnotily, zda je možné jednoznačně posoudit, která z těchto verzí je pravdivá. V opačném případě, tzn. pokud by se obě předestřené verze jevily co do jejich věrohodnosti jako relativně

rovnocenné, resp. pokud by nebylo možno s vysokou mírou pravděpodobnosti takřka hraničící s jistotou určit, že se žalobce jednání naplňujícího znaky přestupku dopustil, nezbylo by, než stíhání žalobce pro předmětný přestupek s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* zastavit (k tomu viz kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.07.2011, č.j. 7 As 102/2010–86). Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „(...) *existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.07.2006, č.j. 6 As 47/2005–84).

V posuzovaném případě přisoudily správní orgány největší váhu vyhodnocení situace MP, která byla provedena na základě městského kamerového systému (úředního záznamu o podezření z přestupku doplněného o CD). Správní orgány tedy vzaly za věrohodnou verzi MP, dle které žalobce se svým vozidlem bez jakéhokoliv důvodu vjel do prostoru parkoviště před supermarketem Lidl, tj. do úseku, kde je to dopravní značkou č. B 32 zakázáno. Úsek téměř souvislou jízdou projel, když pouze před vyjetím z úseku platnosti dopravního značení „úcelově“ zastavil vozidlo na cca 8 vteřin a následně ihned z parkoviště vyjel a pokračoval v jízdě. Dle závěrů správních orgánů i MP se tak chtěl vyhnout dopravně složité situaci na kvítkovické křižovatce či si zkrátit cestu. Podle verze založené na tvrzení žalobce tento odbočil k supermarketu Lidlu za účelem nákupu. Poté, co po zaparkování vozidla na vymezeném parkovacím stání zjistil, že u sebe nemá peněženku, znovu nastartoval a pokračoval v jízdě domů.

Závěr o spáchání přestupku musí být podložen vyhodnocením obsahu a věrohodnosti provedených relevantních důkazů. Žalobce lze shledat vinným ze spáchání předmětného přestupku jen tehdy, pokud provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že žalobce skutečně vjel na parkoviště u supermarketu Lidl do úseku označeného dopravní značkou „Průjezd zakázán“, zde „úcelově“ zastavil bez úmyslu jít do supermarketu nakupovat, vyložit či složit náklad či jiné osoby, případně z jiného relevantního důvodu, aby následně téměř souvislou jízdou po pár vteřinách pokračoval dále ve své jízdě. Nebude-li možno provedené relevantní důkazy takto vyhodnotit, zůstane pochybnost, zda se žalobce skutečně tohoto protiprávního jednání dopustil, a v takovém případě jej nelze shledat vinným ze spáchání přestupku.

Postih žalobce za přestupek je ze strany správních orgánů opřen fakticky o jeden jediný relevantní důkaz, a to záznam z městského kamerového systému, resp. o vyhodnocení tohoto záznamu správními orgány, předtím MP. Na záznamu je jízda žalobce po parkoviště u supermarketu Lidl v úseku dopravní značky „Průjezd zakázán“. Jak již soud uvedl výše, tak správní orgány považovaly na základě záznamu z městského kamerového systému za prokázané, že žalobce se svým vozidlem bez jakéhokoliv důvodu vjel do prostoru parkoviště před supermarketem Lidl, tj. do úseku, kde je to dopravní značkou č. B 32 zakázáno. Tento úsek téměř souvislou jízdou projel a toliko před vyjetím z daného úseku platnosti dopravního značení „úcelově“ zastavil vozidlo na cca 8 vteřin. Následně ihned z parkoviště vyjel a pokračoval v jízdě. S tímto hodnocením záznamu

z městského kamerového systému se však nelze úplně ztotožnit, neboť některé okolnosti nevyhodnocuje v jejich úplnosti.

Soud při zkoumání záznamu městského kamerového systému zjistil, že na počátku tohoto záznamu je skutečně viditelné černé vozidlo žalobce, které projíždí (obvyklou rychlostí) parkovištěm u supermarketu, míjí hlavní vchod do supermarketu, načež zastavuje nedaleko hlavního vchodu do řady zaparkovaných vozidel na jedno z vyhrazených parkovacích stání. Vozidlo žalobce je sice v době zastavení částečně zalceněno před ním stojícím vozidlem stříbrné barvy, nicméně i za těchto okolností si lze povšimnout, že po zastavení vozidla byla na vozidle zhasnuta světla. Z toho lze dovodit, že byl u vozidla rovněž v tomtéž okamžiku vypnut motor. Zhasnutí světel pak připustil i žalovaný při jednání po provedení důkazu přehráním záznamu. Současně lze v průběhu stání vozidla spatřit za bočním oknem řidiče pohyb žalobce ne zcela nepodobný pohybu při odepínání bezpečnostního pásu či prohledávání kapsy na oblečení. Následně jsou na vozidle (po cca 8 vteřinách) opětovně rozsvícena světla (tj. vozidlo je znovu nastartováno) a po 11 vteřinách od zastavení se vozidlo dává opět do pohybu a odjíždí výjezdem z parkoviště.

Po zhlédnutí uvedeného záznamu má soud rovněž za to, že žalobce přestřel správním orgánům, potažmo již MP, ne zcela nemožnou verzi skutkového děje o zapomenuté peněženke vylučující původní úmysl nákupu v supermarketu (přičemž tato verze je z hlediska situací běžně se v životě vyskytujících uvěřitelná), které rovněž může odpovídat jednání žalobce zachycené na záznamu městského kamerového systému. Ze záznamu kamerového systému je totiž patrné, že žalobce se svým vozidlem neprojížděl parkoviště u supermarketu zbrkle a rychle (což by napovídalo snaze vyhnout se složité dopravní situaci na křižovatce či si zkrátit cestu), nýbrž zcela odpovídající rychlostí, když následně řádně zaparkoval na místě k tomu určeném a vypnul motor na svém vozidle. Již samotný fakt vypnutí motoru na vozidle žalobce (jež nebyl správními orgány vyhodnocen) může ukazovat na úmysl přerušit na delší dobu jízdu, nikoliv pokračovat co nejdříve v další jízdě. V takovém případě by totiž řidič nejspíše pouze zastavil a případně zajistil vozidlo prostřednictvím ruční brzdy, nikoliv zcela vypínal motor. Tato skutečnosti i zpochybňuje tvrzení správních orgánů, že žalobce projel parkovištěm u supermarketu prakticky soustavně, neboť vypnutím motoru (nikoliv pouhým zastavením) vozidla dochází k dokonalému přerušení započaté jízdy. Pro pokračování v jízdě je pak nutné učinit několik dalších nezbytných úkonů, a to znovu nastartovat vozidlo a rozjet se. Jiná by byla samozřejmě situace, pokud by řidič parkovištěm bez jakéhokoliv úkonu (případně s pouhým krátkodobým přistavením vozidla mimo vyhrazené parkovací stání) projel a nezavdal tak příčinu pochybovat o účelovosti svého jednání. To však není posuzovaný případ. Žalobce tvrdil, že po zaparkování vozidla zjistil, že u sebe nemá peněženku. Dle názoru soudu nelze bez pochyb tvrdit, že toto tvrzení je pouze účelové a jednání neodpovídá záznamu na městském kamerovém systému. Úvahy správních orgánů, že vozidlo účelově zastavil nejspíše z důvodu, neboť věděl o monitorování prostoru u supermarketu, zůstaly nepodloženy. Nebylo ani zjištěno, že by se obdobného jednání dopustil již v minulosti. Z evidenční karty řidiče (žalobce) je přitom zřejmé, že dosud nebyl za žádný přestupek sankcionován. I z dokazování provedeného návrhem pojistné smlouvy plyne, že v uplynulých třech letech nezpůsobil vozidlem žádnou škodu. Soud

k věci dále uvádí, že i za oknem vozidla je v okamžiku zastavení viditelný pohyb, jež může či nemusí být zachycením snahy žalobce nalézt peněženku potřebnou k uskutečnění nákupu. V tomto ohledu přitom skutečně nelze uzavřít, jak dlouho by mělo jednotlivci trvat ono zjištění přítomnosti peněženky ve vozidle. Lze si však logicky představit, že k tomuto závěru může postačovat i minimální časový úsek, a to např. za situace, kdy si osoba pokládá peněženku stále na stejné místo ve vozidle. Za nesprávný je třeba považovat, že měl žalobce dát i za takové situace navenek najevo důvod, pro který na parkoviště vjel, tj. například prostřednictvím uchopení nákupního vozíku a vstupu do supermarketu i bez faktické možnosti za nákup zaplatit. Po nikom nemůže být vyžadováno, aby činil takto nelogické kroky jen proto, aby nebyl následně sankcionován za své jednání. Může se totiž stát, že ke kontrole, zda je peněženka v autě, dochází až bezprostředně před potřebou jejího použití, tj. i na parkovišti supermarketu. Ve prospěch skutkové verze žalobce svědčí i jeho jednání po zastavení jeho vozidla MP, kdy s příslušníky MP jednal slušně a klidně a snažil se jim vysvětlit důvody svého počínání. Žalobce tedy vůči MP nevystupoval nikterak vulgárně či afektovaně, jak je tomu zvykem u osob účelově porušujících dopravní předpisy. Rovněž je třeba vzít v úvahu, že žalobce od zastavení svého vozidla až po podanou žalobu konstantně trval na stále stejném tvrzení.

Správní orgány tak vzaly jednu variantu průběhu skutkového děje za prokázanou pouze na základě ne zcela dokonalého rozboru záběrů z městského kamerového systému, aniž by se důkladně zabývaly konkrétními důvody pro pochyby, jež byly patrné z výpovědi žalobce. Druhou možnou a logickou variantou skutkového děje, jež soustavně tvrdil žalobce, pak vzaly za nepravdivou pouze na základě toho, že tento nedal dostatečně najevo svůj úmysl učinit v supermarketu Lidl nákup, přičemž ostatní řidiči používají při obvinění ze shodného protiprávního jednání širokou škálu obdobných „výmluv“. Takový postup však nelze akceptovat. Fakt, že obdobnou argumentaci využívá větší množství řidičů sankcionovaných za tentýž přestupek, nelze totiž generalizovat na všechny řidiče, kteří se chovají „nestandardně“. Je potřeba jejich zdůvodnění takového počínání podrobit náležitému posouzení, a to taktéž s ohledem na řádné vyhodnocení existujících důkazů, kupř. záznamu z městského kamerového systému. To se však v případě žalobce nestalo.

Dle správních orgánů žalobce nerespektoval předmětné dopravní značení s cílem vyhnout se dopravně složité situaci či zkrátit si cestu. Takové závěry však nejsou v jejich rozhodnutích podrobněji odůvodněny a založeny na důkazech založených ve správním spise. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se sice žalovaný námitkou žalobce, že v danou dobu nebyla situace na kvítkovické křižovatce natolik složitá, aby se jí musel vyhýbat, částečně zabýval. Učinil tak jenom v obecné rovině. Lze přitom přisvědčit žalobci, že z předloženého záznamu z městského kamerového systému skutečně není zřejmé, jaká byla v okamžiku vjezdu jeho vozidla na parkoviště supermarketu dopravní situace na předmětné křižovatce. Není pak správný názor, že otázka konkrétní hustoty provozu v daném okamžiku není předmětem řízení. Pokud totiž správní orgán vytýká žalobci jeho jednání s tím, že do úseku značky č. B 32 vjel s úmyslem vyhnout se dopravně složité situaci či zkrátit si cestu, musí být jednoznačně posouzeno, jaká dopravní situace na předmětné křižovatce v danou dobu vládla, a to např. doplněním detailních záběrů z městského kamerového systému na dopravní situaci na křižovatce. V této souvislosti nebylo ani zdůvodněno, zda by si žalobce vytýkaným jednáním se zastavením na parkovišti u supermarketu skutečně vůbec ulehčil či časově zkrátit cestu, resp. zda by se mu vytýkané

jednání skutečně „vyplatilo“. Ze záznamu z městského kamerového systému nadto není ani seznatelné, z jakého směru žalobce s vozidlem na parkoviště přijel, tedy zda si vůbec tímto manévrem mohl hypoteticky ulehčit svou trasu. Záznam poprvé zachycuje vozidlo žalobce až v okamžiku pohybu na parkovišti.

Dle názoru soudu tedy rozbor záznamu z městského kamerového systému nebyl správními orgány učiněn dostatečně a správní orgány se v úplném rozsahu nezabývaly okolnostmi, jež z tohoto záznamu v detailech jasně vyplývaly, (tj. pohyb vozidla po parkovišti, zastavení vozidla na vyhrazeném parkovacím místě, vypnutí motoru, pohyb za oknem vozidla, následné konstantní tvrzení žalobce stran skutkové verze děje). Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 28.08.2008, č.j. 5 As 32/2008-51, poukázal na skutečnost, že obviněného z přestupku nelze uznat vinným pouze na základě míry pravděpodobnosti skutkového děje. I po provedeném dokazování totiž zůstalo sporné, zda žalobce skutečně nerespektoval svislé dopravní značení č. B 32 (Jiný zákaz – Průjezd zakázán), nebo zda měl pro své jednání relevantní důvody. S ohledem na zjištěný skutkový stav tak nebylo žalobci prokázáno spáchání skutku, o němž se vede řízení. Skutečnost, že se verze nastíněná správními orgány jeví jako nejpravděpodobnější, nemůže vést k závěru o prokázání viny žalobce za spáchání vytýkaného protiprávního jednání. Žalobce totiž správním orgánům předložil jinou skutkovou verzi, která se ani s ohledem na ve spise založený záznam z městského kamerového systému nejví jako zcela nemožná a účelová, když naopak působí jako další rovnocenná skutková verze děje. Žalobce tudíž nepochybně zavalil rozumné pochybnosti, že se vytýkaného přestupku nedopustil. Nebylo možné bez dalšího rozhodnout, která z nabízených verzí je pravdivá.

Soud se dále vyjádřil i k rozsudku zdejšího soudu ze dne 27.04.2018, č.j. 41 A 14/2017-22, na který při jednání odkázal žalovaný. Z obsahu rozsudku a správního spisu v této věci plyne, že skutkové okolnosti řešeného případu se do značné míry odlišují. Jednalo se sice rovněž vjezd vozidla do úseku označeného značkou B 32 na parkovišti u supermarketu Lidl v obci Otrokovice.

Nelze však opomenout, že na rozdíl od nyní posuzovaného případu žalobce řidič řešený zastavil na uvedeném parkovišti u supermarketu pouze na cca 10 vteřin, nicméně po tomto zastavení vozidla (v úplné zadní části parkoviště přímo u výjezdu z parkoviště směrem k ulici Napajedelské) řidič nevypnul podle rozsvícených zadních brzdových světel vozidla motor a po cca 10 vteřinách se plynule rozjel směrem k blízkému výjezdu z parkoviště. Správní orgány i soud vzaly v úvahu i to, že řidič opakovaně v průběhu řízení měnil své tvrzení stran skutkové verze děje. V průběhu ústního jednání nejprve tvrdil, že k supermarketu Lidl jel za účelem nákupu. Po zaparkování si přečetl SMS od přítelkyně, dle které nakupovat neměl, a proto si zapnul bezpečnostní pás a z parkoviště odjel. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí pak zcela v rozporu s původní verzí uvedl, že měl v plánu v supermarketu nakoupit s manželkou, které měl z parkoviště zavolat, aby se domluvili na podrobnostech. Po zastavení vozidla zjistil, že se z daného místa jí zatelefonovat nemohl, a proto z parkoviště odjel. Zdejší soud jeho tvrzení shodně se správními orgány vyhodnotil jako nevěrohodná, a to právě s ohledem na jejich rozpornost, když řidič nebyl schopen ani vysvětlit, z jakého důvodu nebylo možné na parkovišti telefonovat. V posuzovaném případě žalobce je však situace odlišná. Žalobce při zastavení svého vozidla na parkovišti Lidl u zcela vypnul motor, což odpovídá jeho tvrzení o úmyslu jít do supermarketu nakoupit. Po celou dobu od zastavení jeho vozidla ze strany MP až po

podanou žalobu rovněž neustále setrval na jedné a nijak nepozměňované skutkové verzi děje, která se nadto jeví za daných okolností uvěřitelně. Je třeba zvážit i rozdíl v záznamech v evidenční kartě řidiče. Řidič posuzovaný ve shora uvedeném rozsudku měl již tři záznamy v evidenční kartě řidiče, přičemž žalobce nemá takový záznam žádný, což je vodítko stran hodnocení osoby takového přestupce. Soud tedy shledal takové rozdíly, které bránily shodnému rozhodnutí ve věci, a tudíž proto nemohlo dojít ani k porušení zásady legitimního očekávání.

Krajský soud proto shledal podanou žalobu důvodnou, neboť v průběhu správního řízení nebyl na základě provedení dokazování v souladu s ustanovením § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Vina žalobce ze spáchání předmětného přestupku nebyla náležitě prokázána.

VII.

Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s., napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil.

Ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Během dalšího řízení bude na správních orgánech, aby korektním způsobem vyhodnotily získané důkazy, případně dokazování doplnily, a ve věci nově rozhodly i při respektování zásady *in dubio pro reo*.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl celkově procesně úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému; žádný důvod, pro který by mu náhrada neměla být přiznána, zdejší soud neshledal.

Za důvodně vynaložené náklady žalobce pokládá soud náklady na zaplacení soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3.000,- Kč, jakož i náklady na zaplacení soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč. Soud dále žalobci přiznal náhradu nákladů řízení ve výši poštovného na odeslání žaloby a sdělení o nesouhlasu s projednáním věci bez nařízeného ústního jednání, tj. celkově ve výši 76,- Kč (tj. 2 x 38,- Kč), a náhradu ušlého výdělku za dobu účasti u soudu v celkové zaokrouhlené výši 1.302,- Kč (když se jedná o náhradu celkem pěti hodin pracovní doby, od 09:00 hod do 14:00 hod, přičemž dle potvrzení zaměstnavatele žalobce činí hrubý hodinový výdělek žalobce částku 260,44 Kč, tj. 5 x 260,44 Kč). Pokud se týká dalších žalobcem požadovaných náhrad poštovného, je nutné sdělit, že písemnosti zasílané dne 03.01.2017, 10.02.2017, 16.03.2017 a 11.05.2017 byly žalobcem zasílány správnímu orgánu, nikoli zdejšímu soudu k podané správní žalobě.

Náklady řízení dále spočívají v náhradě jízdních výdajů žalobce na jednání nařízené na den 20.09.2018. Jízdní výdaje podle ustanovení § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb. spočívají v základní náhradě za každý 1 km jízdy a dále v náhradě výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Podle ustanovení § 1 písm. b) vyhlášky č. 463/2017 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, činí sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel u osobních silničních motorových vozidel 4,- Kč za 1 km jízdy. Žalobce uskutečnil cestu na trase Napajedla - Brno a zpět v délce 182 km (2 x 91 km), a to automobilem zn., Výše základní náhrady za použití tohoto osobního automobilu tedy činí 728,- Kč. Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu při kombinované spotřebě 9,2 l motorové nafty na 100 km, jak vyplývá z doložené fotokopie technického průkazu vozidla; a při výši průměrné ceny pohonné hmoty za 1 litr 30,50 Kč u benzínu automobilového 95 oktanů dle vyhlášky č. 463/2017 Sb., činí po zaokrouhlení částku ve výši 511,- Kč. Celková náhrada jízdních výdajů tak činí částku ve výši 1.239,- Kč.

Právní zástupkyně žalobce poté učinila u žalobce celkově pouze dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu právního zastoupení a účast na ústním jednání soudu, a to za každé započaté dvě hodiny, které se konalo ve věci dne 20.09.2018 v době od 11:30 hod do 12:20 hod, obecně ve výši 3.100,- Kč za jeden úkon (ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby to tedy činí částku 6.200,- Kč, k čemuž je nutné připočíst hotové výdaje podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 2 x 300 Kč (tj. 600,- Kč), což činí dohromady 6.800,- Kč. Jestliže žalobce tvrdil, že byl ze strany jeho právní zástupkyně učiněn rovněž úkon sepsu správní žaloby a návrhu na odkladný účinek žaloby, nemohl soud tomuto tvrzení přisvědčit, neboť z obsahu soudního spisu se podává, že tyto úkony byly učiněny samostatně žalobcem, což vyplývá z obálky, v níž byla správní žaloba zdejšímu soudu doručena. JUDr. Dušková poprvé do řízení vstoupila jakožto právní zástupkyně žalobce při ústním jednání dne 20.09.2018. Rovněž úkon odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nemohl být soud uznán za úkon právní služby, neboť tento náklad nelze podřadit pod náklad řízení před soudem, nýbrž před správním orgánem.

Náklady řízení dále spočívají v náhradě jízdních výdajů právní zástupkyně žalobce na jednání nařízené na den 20.09.2018. Jízdní výdaje podle ustanovení § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb. spočívají v základní náhradě za každý 1 km jízdy a dále v náhradě výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Podle ustanovení § 1 písm. b) vyhlášky č. 463/2017 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, činí sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel u osobních silničních motorových vozidel 4,- Kč za 1 km jízdy. Právní zástupkyně žalobce uskutečnila cestu na trase Napajedla - Brno a zpět v délce 186 km (2 x 93 km), a to automobilem zn., Výše základní náhrady za použití tohoto osobního automobilu tedy činí 744,- Kč. Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu při kombinované spotřebě 6,3 l motorové nafty na 100 km, jak vyplývá z doložené fotokopie technického průkazu vozidla; a při výši průměrné ceny pohonné hmoty za 1 litr 29,80 Kč u motorové nafty dle

vyhlášky č. 463/2017 Sb., činí po zaokrouhlení částku ve výši 349,- Kč. Celková náhrada jízdních výdajů právní zástupkyně žalobce tak činí částku ve výši 1.093,- Kč. Podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu pak advokátu náleží též náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, a to za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Právní zástupkyně žalobce cestou k soudnímu jednání na trase Napajedla - Brno a zpět promeškala čas v rozsahu 2 x 2 půlhodiny, a proto soud navrhovatelům přiznal dle ustanovení § 14 odst. 3 advokátního tarifu náhradu v částce ve výši 400,- Kč (4 x 100,- Kč). Soud rovněž přiznal náhradu nákladů co do uhrazeného parkovného ve výši 30,- Kč.

Protože právní zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku, odpovídající dani, kterou je právní zástupkyně žalobce povinna z celkové odměny za zastupování žalobce a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), tj. o částku 1.742,- Kč.

Celkové náklady řízení za zastoupení včetně daně z přidané hodnoty a zaplacených soudních poplatků tak činí částku ve výši 16.682,- Kč, spočívající v uhrazených soudních poplatcích ve výši 3.000,- Kč a 1.000,- Kč, v poštovním v celkové výši 76,- Kč, v náhradě ušlého výdělku ve výši 1.302,- Kč, v náhradě jízdních výdajů žalobce ve výši 1.239,- Kč, ve dvou úkonech právní služby v celkové výši 6.200,- Kč, v hotových výdajích za dva úkony po 300 Kč (tj. celkově 600,- Kč), v náhradě celkových jízdních výdajů právní zástupkyně žalobce ve výši 1.093,- Kč, v náhradě celkové náhrady za promeškaný čas právní zástupkyně žalobce ve výši 400,- Kč, v náhradě uhrazeného parkovného ve výši 30,- Kč a v náhradě částky odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 1.742,- Kč. Ke splnění povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. září 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová